

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Bc. P. L., nar. X.**, bytem H., M. P. 1122/24, proti žalovanému: **Policie České republiky**, se sídlem Praha 7, Strojnická 27, v řízení o žalobě proti závěru vedoucího psychologa Policejního prezidia České republiky ze dne 14. 2. 2014, č. j. PPR-3410-1/ČJ-2014-990762,

T a k t o:

- I. Rozhodnutí – závěr vedoucího psychologa Policejního prezidia ze dne 14. 2. 2014, č. j. PPR-3410-1/ČJ-2014-990762, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3.000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 22. 4. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení závěru vedoucího psychologa Policejního prezidia České republiky ze dne 14. 2. 2014, č. j. PPR-3410-1/ČJ-2014-990762, a závěru psychologa Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 2. 1. 2014, č. j. KPPS-429840-1/ČJ-2013-0100PG, jimiž bylo konstatováno, že není osobnostně způsobilý ve smyslu § 15 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce ve svém podání uváděl, že na základě napadaného závěru vedoucího psychologa Policejního prezidia České republiky ze dne 14. 2. 2014, č. j. PPR-3410-1/ČJ-2014-990762, byl shledán osobnostně nezpůsobilým k výkonu služebního poměru u Policie České

republiky. Namítal, že tím byl zkrácen na svých osobnostních právech, právu na spravedlivý proces, jeho osobnostní způsobilost nebyla řádně přezkoumána a nebyl na základě tohoto rozhodnutí nadále oprávněn pokračovat v řízení o přijetí do služebního poměru.

Žalobce uváděl, že dne 2. 1. 2014 v rámci přijímacího řízení o přijetí do služebního poměru k Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, prostřednictvím policejního psychologa PhDr. T. B. rozhodlo, že žalobce není oprávněn dále pokračovat v řízení o přijetí do služebního poměru k Policii České republiky. Žalobce požádal o osobní konzultaci s PhDr. B. a dne 22. 1. 2014 mu bylo ústně sděleno, že důvodem závěru psychologa jsou doslovně „interpersonální vztahy“ a „mluvíte příliš složitě, lidé by Vám nerozuměli“. Žalobce poté dne 24. 1. 2014 podal opravný prostředek. Následně dne 22. 2. 2014 by žalobci doručen závěr vedoucího psychologa Policie České republiky ze dne 14. 2. 2014, č. j. PPR-3410-1/ČJ-2014-990762, tj. že není osobnostně způsobilý ve smyslu § 15 odst. 2 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Žalobce namítal, že jeho osobnostní způsobilost nebyla řádně přezkoumána, a že závěr vedoucího psychologa neobsahuje žádné relevantní odůvodnění odkazující na konkrétní ustanovení právní předpisu, podle kterého rozhodl, že vedoucí psycholog nezdůvodňuje svůj postup v konkrétním případě a za konkrétních okolností s odkazem na právní řád.

Žalobce tvrdil, že odborný závěr vedoucího psychologa je správním rozhodnutím, neboť se jím rozhoduje o způsobilosti či nezpůsobilosti účastníka, bez dalšího rozhodnutí ruší právo uchazeče dále pokračovat v přijímacím řízení.

Žalobce namítal, že podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci č. j. 6 Ads 25/2013-26.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 2. 7. 2014 navrhnul žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního odmítnout. Poukázal na to, že žalobce ve svém podání měl zřejmě na mysli rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 19/2013-35, který řešil obdobnou situaci, nikoliv rozsudek č. j. 6 Ads 25/2013-26.

Žalovaný uvedl, že přijímací řízení je podle § 16 odst. 1 zákona o služebním poměru zahájeno doručením písemné žádosti občana o přijetí do služebního poměru k bezpečnostnímu sboru. Přijetí do služebního sboru je důvodem pro zjišťování osobnostní způsobilosti podle § 2 písm. a) vyhlášky 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů. Výstupem činnosti psychologa je závěr splňující požadavky vyhlášky. Tímto závěrem nejsou konstituována přímo práva a povinnosti. Pro zjišťování osobnostní způsobilosti platí totéž, co o zdravotním stavu, což vyplývá z nálezů Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08. O osobnostní způsobilosti se nerozhoduje, jedná se o v čase proměnnou veličinu, která se zjišťuje. Závěrem psychologa nedošlo k zásahu do práv a povinností žalobce.

Žalovaný dále sdělil, že ustanovení zákona o služebním poměru o řízení ve věcech služebního poměru se nevztahuje na přijímací řízení, které je zvláštní druh řízení, na které se

neuplatní postup upravený v části dvanácté zákona. Cíl řízení je ověřit, zda uchazeč splňuje zákonem stanovené předpoklady pro přijetí, jedním z předpokladů je osobnostní způsobilost k výkonu služby. Zjišťování osobnostní způsobilosti je předmětem podané žaloby. Uchazeč musí být o výsledku přijímacího řízení písemně vyrozuměn, důvody nepřijetí do služebního poměru k bezpečnostnímu sboru se neoznamují. Při nepřijetí do služebního poměru není ani vydáváno žádné rozhodnutí, zákon předpokládá pouze neformální oznámení, které nemá za následek vznik práv a povinností. Ke vzniku služebního poměru je nutné rozhodnutí služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru.

Ve své replice ze dne 4. 5. 2014 žalobce setrval na dříve uplatněných žalobních námitkách s tím, že nově poukazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť ani žalobce a ani žalovaný se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního se nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. června 2013, č. j. 6 Ads 19/2013-35:

I. Rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění příslušníka bezpečnostního sboru ze služebního poměru z důvodu ztráty tzv. osobnostní způsobilosti na základě závěru psychologa bezpečnostního sboru podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, je přezkoumatelné v celém rozsahu ve správním soudnictví. II. Posudek, resp. závěr psychologa bezpečnostního sboru ve smyslu vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, je stěžejním podkladem správního rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Je odborným závěrem, o němž si správní orgán, resp. soud nemůže pro nedostatek vlastních odborných znalostí a zkušeností učinit úsudek sám, nicméně i takový závěr soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v § 77 odst. 2 soudního řádu správního. Musí být především odůvodněn v rozsahu a kvalitě obdobné jako u znaleckých posudků, musí splňovat požadavek úplnosti a přesvědčivosti a vypořádat se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně skutečností uváděnými vyšetřovaným příslušníkem bezpečnostního sboru.

Podle žalovaným namítaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 11/08:

„Určení, jaké povahy je lékařský posudek o způsobilosti zaměstnance k práci, podaný v rámci závodní preventivní péče, resp. rozhodnutí o odvolání proti takovému lékařskému posudku, a tedy jak jej vnímat z hlediska následné možnosti soudního přezkumu leží v rovině výkladu běžného zákona, kterého se má ujmout a také ujal Nejvyšší správní soud.

Zákonodárce zaměstnavateli pro případ nevyhovujícího zdravotního stavu zaměstnance, působícího jeho dlouhodobou nezpůsobilost konat dohodnutou práci, ukládal změnit obsah pracovního poměru, tj. přidělovat zaměstnanci jinou, odpovídající práci či převést jej na jinou práci, anebo měl pracovní poměr ukončit. Na tom nic nezměnila nová úprava. Čl. 31 Listiny je nutno vykládat tak, že koncepce ochrany zdraví sice na jednu stranu vychází ze svobody každého člověka v jednání, kterým ovlivňuje své zdraví, na straně druhé je ovšem tato svoboda limitována situacemi, které se dotýkají práv druhých. V těchto případech - přesahujících právní sféru individua - stát vycházejí z principu proporcionality chrání zdraví populace i proti vůli dotčených osob; s ohledem na ústavní odpovědnost státu na zajištění práv plynoucích ze čl. 31 Listiny je na něm, jaké nástroje k jejich naplnění zvolí.

Posudek vydaný zařízením závodní preventivní péče o způsobilosti k práci určitého zaměstnance není aktem vrchnostenského orgánu nadaného právem rozhodovat o právech a povinnostech, ale jde o odborné stanovisko lékaře, který zákonem předvídaným a vyžadovaným způsobem poskytuje součinnost zaměstnavateli. Ten je pak teprve tím, kdo na podkladě zjištění a závěrů lékaře činí konkrétní úkony v rámci pracovněprávního vztahu, kterými zasahuje právní sféru zaměstnance. Podle názoru Ústavního soudu je posudek o zdravotním stavu souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou.

Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna. Listinou garantované právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. Jinými slovy, správnou cestou k obraně práv zaměstnance v případech obdobných posuzovanému je žaloba na neplatnost úkonu zaměstnavatele opírajícího se o posudek o zdravotní způsobilosti.“

Z namítaného nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 11/08 jednoznačně vyplývá, že lékařský posudek, ani jeho přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Listinou garantované právo na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno. Jinými slovy, správnou cestou k obraně práv zaměstnance v případech obdobných posuzovanému je žaloba na neplatnost úkonu zaměstnavatele opírajícího se o posudek o zdravotní způsobilosti.

Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že dobrodiní soudního přezkumu musí být zachováno, byť správnou cestou k obraně práv žalobce by byla žaloba na neplatnost správního úkonu služebního funkcionáře, jak tomu bylo i ve věci Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 19/2013. Nicméně v inkriminované věci, tj. při nepřijetí do služebního poměru

není vydáváno žádné rozhodnutí, zákon předpokládá pouze neformální oznámení, které nemá za následek vznik práv a povinností. Teprve k vzniku služebního poměru je nutné rozhodnutí služebního funkcionáře příslušného bezpečnostního sboru.

Osobnostní charakteristiky, které jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, důvody zjišťování osobnostní způsobilosti, postup při zjišťování osobnostní způsobilosti, náležitosti závěru psychologa bezpečnostního sboru a postup při přezkumném řízení stanovilo Ministerstvo vnitra vyhláškou č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, která je předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, ve znění pozdějších předpisů.

Podle § 5 odst. 1 citované vyhlášky závěr psychologa musí vždy obsahovat alespoň tyto náležitosti:

- a) jméno (jména), příjmení, akademický titul a datum narození posuzované osoby,*
- b) sdělení, zda posuzovaná osoba je nebo není osobnostně způsobilá pro výkon služby v bezpečnostním sboru nebo na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti,*
- c) název psychologického pracoviště a otisk jeho razítka nebo na služebním místě v rámci bezpečnostního sboru, pro které je stanoven jiný zvláštní požadavek osobnostní způsobilosti,*
- d) titul, jméno (jména) a příjmení psychologa, který osobnostní způsobilost zjišťoval, a jeho vlastnoruční podpis,*
- e) datum vyhotovení,*
- f) poučení o možnosti podat návrh na přezkoumání závěru vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru (dále jen „vedoucí psycholog“).*

Závěr psychologa ze dne 2. 1. 2014 byl vyhotoven na úředním tiskopisu Krajského ředitelství policie Středočeského kraje a neobsahoval odůvodnění, přesto byl v souladu s ustanovením § 5 odst. 1 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti. Proti závěru psychologa o osobnostní způsobilosti podal žalobce návrh na přezkoumání vedoucímu psychologického pracoviště bezpečnostního sboru.

Podle ustanovení § 5 odst. 2 citované vyhlášky, ve znění platném od 1. 1. 2013, potom stanoví, že závěr psychologa v případě zjišťování osobnostní způsobilosti z důvodu uvedeného v § 2 písm. c) nebo d) obsahuje kromě náležitostí uvedených v odstavci 1 také:

- a) metody uvedené v § 4 odst. 4 použité při zjišťování osobnostní způsobilosti,*
- b) osobnostní charakteristiku podle § 1, které posuzovaná osoba nevyhověla, a*
- c) odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti.*

Závěr vedoucího psychologa o osobnostní způsobilosti příslušníka bezpečnostního sboru k výkonu služby ze dne 14. 2. 2014 sice odůvodnění obsahoval. Nicméně v něm nebyly uvedeny metody uvedené v § 4 odst. 4 použité při zjišťování osobnostní způsobilosti, ani osobnostní charakteristika podle § 1, které žalobce nevyhověl, a ani odůvodnění výsledku zjišťování osobnostní způsobilosti. Přitom závěr psychologa musel podle § 5 citované vyhlášky ve znění účinném v době vypracování závěru vedoucího psychologa v inkriminované věci obsahovat uvedené náležitosti podle § 5 odst. 2 písm. a) až c) vyhlášky.

Žalobcem namítaný rozsudek sice stanoví, jaké požadavky má splňovat závěr psychologa bezpečnostního sboru, nicméně nestanoví, že by takovýto závěr bylo lze napadnout žalobou ve správním soudnictví jako rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 téhož zákona.

K námitkám žalobce týkajícím se závaznosti závěru psychologa a zdůvodňujícím nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí musel Městský soud v Praze konstatovat, že závěr vedoucího psychologa vydaný ve smyslu § 5 odst. 2 vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, je sice pouze podkladem správního rozhodnutí služebního funkcionáře, nicméně v něm chybí podstatné náležitosti, kterou jsou stanoveny citovanou vyhláškou.

Zákon o služebním poměru, jakož i vyhláška č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti obsahují jen minimalistický požadavek na odůvodnění závěru psychologa, avšak ani tento požadavek nebyl naplněn. V inkriminované věci je nesporné, že závěr vedoucího psychologa neobsahuje odůvodnění, ze kterého by bylo patrné, proč je žalobce nezpůsobilý k výkonu služby, resp. které osobnostní charakteristiky, které podle § 1 vyhlášky jsou předpokladem pro výkon služby v bezpečnostním sboru, splňuje občan nebo příslušník, žalobce nevyhověl. Rozhodující služební funkcionář v tomto směru nevyvinul žádnou aktivitu. Vedoucí psycholog, resp. služební funkcionář setrvali na minimalistickém obsahu psychologických závěrů v rozporu účinným zněním vyhlášky č. 487/2004 Sb., o osobnostní způsobilosti, a zatížili podklad pro správní rozhodnutí o přijetí do služebního poměru nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Nejvyšší správní soud v žalobcem namítané věci sp. zn. 6 Ads 19/2013 hodnotil situaci, kdy posudky psychologů o osobnostní (ne)způsobilosti příslušníků bezpečnostního sboru k výkonu služby nebyly odůvodněné. Jak služební funkcionář, tak stěžovatel, který rozhodoval o odvolání, se shodně jako v projednávané věci spokojili s konstatováním, že závěr psychologa byl negativní (příslušník není způsobilý) a služební funkcionář jej nemůže hodnotit nebo ignorovat. Fakticky to znamenalo, že správní orgány tento neodůvodněný závěr zcela nekriticky převzaly a bez dalšího postupovaly podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru. Podstata obou věcí, tj. přijetí negativního závěru vedoucího psychologa, byť neobsahuje důvody, pro které je žalobce osobnostně nezpůsobilým k výkonu služby, je tedy stejná.

Lze sice přijmout tvrzení žalovaného v jeho vyjádření ze dne 2. 7. 2014, že závěr psychologa je svým charakterem neliší od lékařského posudku. Nicméně Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/08 mj. konstatoval, že posudek o zdravotním stavu souhrnem medicínských či biofyzikálních zjištění, k nimž dospěje posuzující lékař použitím exaktních přírodovědeckých metod. Tato činnost nemá nic společného s výkladem obecné právní normy a její následnou aplikací na zjištěný faktický stav. Jako rozhodnutí lze posudek vnímat jen v nejobecnějším smyslu tohoto slova, tedy že lékař při posuzování zdravotního volí (rozhoduje) mezi tím, zda aktuální zdravotní stav zaměstnance umožňuje vykonávat dosavadní práci či nikoliv. Jinak platí, že o zdravotním stavu se nerozhoduje, ten se zjišťuje. Navíc zdravotní stav je nepochybně veličinou proměnnou. Tentýž závěr platí ohledně povahy přezkumu lékařského posudku. Ani tento přezkumný akt nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva či povinnosti ve smyslu § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Ostatně tento přezkum se omezuje pouze na otázku správnosti, neboť jeho výsledkem může být buď potvrzení vydaného posudku, nebo jeho zrušení, nikoliv však jeho změna. Listinou garantované právo

na soudní ochranu Ústavní soud vykládá materiálně, tedy v tom smyslu, že záleží na faktickém naplnění jeho obsahu, a je vedlejší, zda reálně je ochrana poskytována soudy na úseku soudnictví občanskoprávního či správního. Dobrodiní soudního přezkumu musí být nicméně zachováno.

V případě, kdy je takový odborný posudek, v inkriminované věci závěr vedoucího psychologa, řádně odůvodněn v souladu s platným právním předpisem, není slovy Ústavního soudu dán důvod jeho přímému soudnímu přezkumu, nicméně tak tomu v nyní rozhodované věci není.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů ve věci rozhodl tak, že žalobou napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Podle ustanovení § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem, kterým vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný správní orgán vázán.

Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení soud opřel o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci plný úspěch. Výši náhrady potom určil tak, že 3.000 Kč činily náklady na uhrazení soudního poplatku z podané žaloby a žalobce nebyl právně zastoupen.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková